

Eucharisztia, óh!

VISSZHANG - LXI. évfolyam, 40. szám, 2017. október 6.

Miután Ferenc pápa a következő eucharisztikus világkongresszus színhelyéül Budapestet jelölte ki, megkezdődtek a szervezés előkészületei, és nyáron megalakult a kongresszust előkészítő társadalmi bizottság is. A testületet Erdő Péter bíboros, prímás hívta életre, aki már többször is beszélt arról, hogy a kongresszus nem csupán vallási esemény lesz, hanem olyasmi, mint egy nemzeti ünnep. És ahogyan azelőtt is egyeztettek egymással a politika, a közélet, a kultúra, az oktatás, az egészségügy, a közlekedés és más területek képviselői, úgy az eucharisztikus kongresszust is meg kell előznie egy közös gondolkodásnak. *„A kongresszusra a világ minden pontjáról érkező hívők vallásos lelkülettel jönnek majd, de azért a várost is szeretnék megismerni, így Budapestnek a kongresszus jó lehetőség lesz a bemutatkozásra”* – tette még hozzá (MTI, 2017. június 15.). És mivel sem a bíborost, sem a magyar kormányt nem érdekli, hogy a felvilágosodás, illetve a társadalmi szerződés fogalmának megjelenése óta semmiféle vallás, így a katolicizmus sem működhet államvallásként, mi sem akadályozta meg, hogy az Erdő-féle hasonlatból egy pillanat alatt azonosság legyen, és a kongresszust valóban úgy kezeljék, mintha nemzeti ügy lenne. Ezért ebben a vallási célú bizottságban Áder János köztársasági elnök, Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettes, Sulyok Tamás, az Alkotmánybíróság elnöke, Darák Péter, a Kúria elnöke, Pintér Sándor belügyminiszter, Soltész Miklós, az egyházi, nemzetiségi és civil társadalmi kapcsolatokért felelős államtitkár, Fekete György, a Magyar Művészeti Akadémia elnöke, valamint Tarlós István, Budapest főpolgármestere is ott ügyködik.

Amivel kapcsolatban két kérdést is adódik. Az egyik: ha már maguk is politikai szereplővé léptek elő, nem zavarja-e a katolikus egyházat, hogy ezek az emberek a politikustársaikként semmiképp sem felelnek meg az eucharisztia szellemiségének? Hiszen ez, legalább is a II. vatikáni zsinat *Sacrosanctum Concilium* kezdetű konstitúciója szerint (1963) azt a feladatot rója a képviselőire, hogy azok *„az irgalom szentségét, az egység jelét, a szeretet kötelékét”* hirdetve, a *kegyelem* és a *bizalom* átélését tanítva őrizzék Krisztus halálának és föltámadásának emlékezetét, ahogyan azt a Megváltó az utolsó vacsoráján meghagyta. A hívek pedig *„ne csak mint kívülállók vagy mint néma szemlélők legyenek jelen a hitnek ezen misztériumán”,* hanem napról napra eggyé válva Istennel éljék át, hogy *„az eucharishtiából mint forrásból fakad számunkra a kegyelem; s általa valósul meg Krisztusban a leghatásosabb módon az emberek megszentelése”.*

Akárhogy is nézzük, az *„emberek megszentelése”,* valamint a *„mindenkit megillett a bizalom, az univerzális szeretet és a kegyelem”* gondolata mellett sem ebben, sem más, keresztény szövegekben nincs olyan kitétel, miszerint *„kivéve a tőlünk eltérő rasszúakat és a más vallásokhoz tartozókat”.* Márpedig a bizottságban részt vevők a fennálló rezsim szolgálójaként minden, hozzánk menekülő színes bőrű muszlimot eleve és válogatás nélkül kivonnak mind a jóhiszeműség és a bizalom, mind az univerzális szeretet és a kegyelem hatásköre alól. Őket válogatás nélkül integrálhatatlan ellenségnek nevezik, és azt hazudják róluk, hogy mindegyikük kizárólag azért jön ide, hogy biológiai (rasszi) alapon szétzúzza „a magyarság etnikai homogenitását” (© Orbán Viktor), gyakorlatilag „felülszaporodja” a magyar népet. (Ugyanezeket máskor egyébként kormányuk némely tagja a cigány származású magyarokról is el szokta mondani.) Hogy hiheti azt a katolikus egyház, hogy ezek az emberek képesek lesznek kettészakítani magukat, és politikusként ezt, bizottsági tagként viszont az eucharisztia univerzalizmusát képviselni?

A másik kérdés ennél sokkal egyszerűbb és gyakorlatiasabb: honnan tudja ilyen biztosan a magyar katolikus egyház, hogy a konferencia idején – tehát 2020-ban – a köztársasági elnököt leszámítva a fent nevezett emberek ugyanabban a pozícióban lesznek, és bármit is képviselni fognak?!

